

Sygn. akt II Cz 812 / 14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny – Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Janusz Kasnowski (spr.)

Sędziowie: SO Irena Dobosiewicz

SO Wojciech Borodziuk

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2014r. w Bydgoszczy na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku

J. L.

z udziałem

A. L., A. O., B. O., K. S., G. K., I. L., M. K., E. R., K. R.

o stwierdzenie nabycia spadku

na skutek zażalenia wnioskodawcy J. L. na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 17 czerwca 2014r. w sprawie o sygn. II Ns 451/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt II Cz 812/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy odrzucił zażalenie wnioskodawcy J. L. na zarządzenie sędziego Przewodniczącego z dnia 3 czerwca 2014r. o ustanowieniu kuratora procesowego dla uczestników, których miejsce pobytu nie jest znane, z tym, że jedynie w części wskazującej osobę kuratora (tj. w punkcie drugim).

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Rejonowy wskazał, że zarządzeniem z dnia 3.06.2014r. ustanowiono dla nieznanymi z miejsca pobytu uczestników M. K., E. R., K. R. kuratora procesowego w osobie pracownika sądu A. R. (punkt 2 zarządzenia).

Odpis zarządzenia doręczono wnioskodawcy w dniu 06.06.2014r., który złożył zażalenie. Wskazał, że w piśmie z 14.05.2014r. zaproponował na osobę kuratora K. S., bowiem sąd winien powierzyć funkcję kuratora osobie, która ze względu na posiadane informacje będzie mogła aktywnie uczestniczyć w procesie. Powierzenie zaś tej funkcji pracownikowi sądu generuje dodatkowe koszty i przedłuża postępowanie.

Sąd Rejonowy uznał, że zarządzenie o ustanowieniu kuratora dla stron czy uczestników nieznanymi z miejsca pobytu, jako nie kończące postępowania, ani nie wskazane w art. 394 § 1 k.p.c. nie podlega zaskarżeniu, a zatem odrzucił zażalenie.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył wnioskodawca i domagał się jego uchylecia.

Podniósł, że sąd nadal nie wyjaśnił przyczyny, dla której nie ustanowił kuratorem K. S., a która mogłaby czynnie uczestniczyć w postępowaniu, bez generowania dodatkowych kosztów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie mogło być uwzględnione. Możliwość wniesienia zażalenia w postępowaniu cywilnym została przez ustawodawcę ograniczona. Dopuszczalność zażalenia dotyczy tylko postanowień Sądu I instancji kończących postępowanie w sprawie, a ponadto postanowień sądu i zarządzeń przewodniczącego wskazanych w treści art. 394 § 1 k.p.c., która stanowi katalog zamknięty.

W żadnej z tych kategorii nie mieści się zarządzenie o wyznaczeniu osoby kuratora na podstawie art.144 § 1 kpc. Ustanowienie kuratora ma w sprawie charakter jedynie incydentalny. Może ono podlegać ewentualnej kontroli w trybie art. 380 k.p.c., a więc dopiero w ramach postępowania apelacyjnego. Nie jest też wyłączona możliwość zmiany osoby kuratora w trakcie postępowania czy to na uzasadniony wniosek strony, czy też uczestnika postępowania.

Mając na względzie, że przepisy kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują możliwości wniesienia zażalenia na zarządzenie sędziego Przewodniczącego o ustanowieniu kuratora, to Sąd Rejonowy prawidłowo postąpił odrzucając takie zażalenie wnioskodawcy, jako niedopuszczalne (na podstawie art.370 kpc w związku z art.397§2 i art.13§2 kpc).

Na koniec rozważań zwrócić jednak należy uwagę na okoliczność podniesioną w zażaleniu wnioskodawcy, że kuratorem dla osoby nieznanej z miejsca pobytu winna zostać wyznaczona osoba obeznana ze stanem sprawy albo osoba bliska. Tak też podpowiada ustawodawca w § 114 rozporządzenia Min. Sprawiedliwości z 23.02.2007r regulamin wewnętrznego urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. 2014 259 t.j.), bowiem osoba bliska, posiadająca stosowne rozeznanie i orientację w sprawach dotyczących nieobecnej strony może z większą skutecznością podjąć czynności zmierzające do obrony jej praw, jak i wyjaśnienia miejsca jej pobytu. Pamiętać zatem należy, że w trakcie postępowania istnieje możliwość zmiany osoby kuratora, co więcej przy dokonywaniu ewentualnej zmiany kuratora nie jest konieczne ponowne publiczne obwieszczenie o tym fakcie (por. uchwała Sadu Najwyższego z 21.03.1966 r. w sprawie III CO 1/66 opublikowana w OSNC 1966/9/145).

Mając na uwadze wszystkie wskazane okoliczności Sąd odwoławczy oddalił zażalenie wnioskodawcy, jako nieuzasadnione (na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 i art.13 § 2 kpc).